

Svibanj / May 2026.

cover art by @imila_grana

MLA-
DOST.
DOBRO

Türen offen (geschlossen?)

SADRŽAJ:

Na Sutli | Na Sotli

Danekov Jukebox

Making a Door Less Open

Certain Uncertainties

Svježe Mlijeko

Horoskop.exe

SADRŽAJ

Na Sutli | Na Sotli | *Daniele Stefanini* 2-5

Danekov Jukebox | *Daniele Stefanini* 6

Making a Door Less Open | *Angie T.* 7

Certain Uncertains | *Alexander Downing*..... 8

Svježe Mlijeko | *Marco Jakovljević* 9-12

Horoskop.exe | *Daniele Stefanini* 13-14

 @mladostdobro_magazine

 @mreza.zagor

 @zagor_udruga

 Mreža udruga Zagor

 Volonterski Centar VolontirAJMO

 Info Centar za mlade Zagor

 Mreža udruga Zagor

Editor: **Daniele Stefanini**

Design: **Daniele Stefanini, Marija Gebert**

Writers: **Daniele Stefanini, Angie T., Alexander Downing, Marco Jakovljević**

Co-funded by
the European Union

EUROPSKE
SNAGE
SOLIDARNOSTI
ZAJEDNO SNAŽNIJI.

MREŽA
UDRUGA
ZAGOR

AGENCIJA ZA
MOBILNOST I
PROGRAME EU

CENTAR ZA MLADKZZ

Financirano sredstvima Europske unije. Iznesena mišljenja i stavovi odražavaju isključivo stav autora i ne moraju se podudarati sa stavovima Europske unije ili Agencije za mobilnost i programe Europske unije. Ni Europska unija ni tijelo koje dodjeljuje bespovratna sredstva ne mogu se smatrati odgovornima za njih.

Bilješka glavnog urednika

Dragi čitatelji,
obrodošli u novo izdanje Mla.dost-dobro.

Velike novosti za ovomjesečno izdanje! Po prvi put pod mojim uredništvom, Mla.dost-dobro dobiva doprinose od drugih autora. To je meni vrlo drago, jer, s jedne strane, to mi omogućuje da izdvojim više vremena uređivanju (odnosno, moj posao). S druge strane, vidim kako Mla.dost-dobro se konačno pretvara u otvoreni prostor: što više ljudi, što više mišljenja, perspektive, ideja, to bolje.

Zato, odlučio sam posvetiti ovomjesečno izdanje konceptu novih mogućnosti, novih životnih poglavlja, ali isto doslovno otvaranje prema svijetu i novim iskustvima: kako bolje metaforizirati ovaj koncept ako ne vratima? Naslov "Türen offen (geschlossen?)" (njemački za "otvorena (zatvorena?) vrata") isto nas potiče da razmislimo o posljedicama (pozitivne i negativne) novih životnih iskustva: svaka otvorena vrata nužno uzrokuju zatvaranje nekih drugih, ili, kako nas nauči iskustvo, ponekad neka vrata je bolje sasvim ostaviti na miru. Odluka je naša, kako su i posljedice.

Hvala Marco na short story koji si podijelio s nama, tako da bi mogli imati malo literarne fikcije kod nas, and thank you Alexander and Angie for sharing your philosophical thoughts on the concept of open/closed doors. Nadam se (I hope) da je ovaj broj (that this issue is) samo početak (just the beginning) naše suradnje (of our cooperation).

Napokon, hvala svima koji su čitali i nastave čitati naš časopis. Kao uvijek, javite se ako želite sudjelovati ili samo podijeliti feedback.

Uživajte u novom izdanju!

Vaš dragi,

- **Daniele S., Glavni Urednik**

NA SUTLI I AM 2017 I

Daniele Stefanini

“ Razlog zašto me policija zaustavila dok nisam ni pokušao prijeći jedan most, dok nitko nije ništa rekao kada sam prešao drugi, možda ide dalje od mog nerazumijevanja graničnih prijelaza u Schengenskom prostoru: možda to ima više veze s time što su odnosi između ljudi koji žive uz rijeku Sutlu s obje strane puno stariji od diplomatskih odnosa između Ljubljane i Zagreba, čak i suvremeni koncept Hrvatskog i Slovenskog naroda ”

Prije nekoliko tjedana, odlučio sam otići na izlet uz rijeku u Rizvici. Jednostavna ideja: koje bolje mjesto da probam novi fotoaparati i objektiv nego mjesto gdje je priroda tako lijepa da je Antun Mihanović, tako se kaže, baš tamo dobio inspiraciju za tekst Lijepe Naše, pjesma koja bi kasnije postala Hrvatska Himna?

Moja potraga za slikama vidri i različitih vrsta ptica, iako prijatna, je bila potpuni neuspjeh: ispada da su vidre noćne životinje i vidjeti ih zahtijeva određenu istragu (nemoj samo se pojaviti nadajući da će se pojaviti!) Ali, s druge strane se pretvorila u fascinaciju sa stanjem međunarodne granice između Hrvatske i Slovenije na Sutli: kako tako mala i plitka rijeka može služiti kao međunarodna granica? Tijekom mog izleta susreo sam dva mosta, i ključ je u razlici među njima.

Prvi most koji sam susreo je mali pješački most koji povezuje općinu Kumrovec u Hrvatskoj i općinu Bistrica ob Sotli u Sloveniji. Danas, zbog Europske Unije i Schengensk-

og Prostora, prijelaz je slobodan. Ništa vas ne bi navelo na pomisao da prelazite međunarodnu granicu da nije prisutnost malih znakova, na kojim piše "Državna granica" sa šahovnicom s jedne strane, i "Pozor! Državna meja" sa ilustracijom Triglava s druge. Most prijateljstva Risvica-Kunšperk - tako se danas zove: više o tome za sekundu - bio je izgrađen u '80ih, vjerovatno kao prijelaz s druge strane Sutla za poljoprivredna vozila. I tada Sutla je bila granica između Slovenije i Hrvatske, ali u kontekst socijalističke Jugoslavije to nije značilo puno, jer su obje socijalističke Republike bile dio iste socijalističke države (možete to vidjeti kao današnja granica između, naprimjer, Zagrebačke i Krapinsko-Zagorske županije, ako želite). Već 19 godina, negdje u travnju, održava se baš tamo međunarodni susret prijateljstva, u kojoj delegacije iz općina Kumrovec (u Hrvatskoj) i Bistrica ob Sotli (u Sloveniji) zajedno s običnim građanima sastaju se kako bi proslavili dobrosusjedske veze: zajedno, ljudi s obje strane Sutle plešu, jedu, piju, ili samo

razgovaraju, u znak sjećanja i nastavka kultivacije dugogodišnjih veze između dviju zajednica.

Par stotina metara prije ovog mosta, ako dolazite iz spomenika Lijepe Naše, nalazi se još jedan most. Taj most, ovaj put na željezničkoj pruzi, je baš kao onaj drugi podijeljen na slovenski i hrvatski sektor i izgrađen pod socijalizmom: inaugurirana u 1956. linija Savski Marof - Kumrovec blizu Risvice se sastojila od nekoliko mostova, koji priječe istu rijeku sa Hrvatske do Slovenske strane, i obrnuto. Pruga je, sve do 90-ih, s nekoliko dnevnih vlakova vjerno služila radnicima koji su putovali u grad, turistima koji su dolazili u Kumrovec posjetiti rodno mjesto najpoznatijeg Zagorca na svijetu, ili oni koji su morali nastaviti dalje do Slovenije. Međutim, nakon '91. sa slovenskom nezavisnošću i raspadom Jugoslavije, pruga izgubila je većinu svojih uobičajenih putnika. Nadalje, činjenica da je dio pruge završio na

(nesocijalističkom) slovenskom teritoriju unatoč tome što je postao dio hrvarskih Željeznica dovelo do komplikacije u izvođenju radova na održavanju koji, zajedno s drugim graničnim sporovima i dodatne administrativne komplikacije, je 2000. završilo zatvaranjem i zamjenom autobusnom linijom.

Danas, usprkos stanju napuštenosti i Schengenskom Prostoru, željeznički mostovi predstavljaju liniju koja ne smije se prijeći: podjeleni su bodljikavom žicom i pod video nadzorom su s obje strane. A ako se pitate da li video nadzor uopće radi ili je samo odvratanje: iako nisam ni pokušao prijeći most, samo znate da tijekom mog istraživačkog/fotografskog posjeta (koji je trajao možda 10 minuta) je redovito došla policija po mene. Dobro, nisu me uhapsili niti kaznili (samo su mi rekli, i vrlo ljubazno zapravo, da ne mogu biti tamo) ali ostaje pitanje: zašto ima na Sutli most koji smiješ prijeći, a neki drugi koji ne smiješ? Ako dublje mislimo o tome, mi ćemo shvatiti da Sutlinska povijest kao samo unutrašnja

granica ide i dalje od socijalističkog doba u međuratnom periodu, u kojem rijeka je služila kao granica za različite vrste teritorijalne podjele koje su se izmjenjivale tijekom kraljevine Jugoslavije. Ali to nije sve: ako idemo još dalje, otkrit ćemo da te teritorijalne podjele bile su prvo osnovane na onima iz Austro-Ugarske, ili što god je bilo prije toga u dugom nizu entiteta pod upravom Habsburgovaca nekoliko stotina godina. Čak i ovdje, granica je postojala, ali nije bila ništa više od grube indikacije gdje bi austrijska ili ugarska grana iste obitelji trebala početi rješavati stvari. Što je, sve u svemu, prilično nevažna linija, posebno s obzirom na to da je relativno malo južnije prolazila granica koja je Habsburgovcima predstavljala mnogo veću glavobolju: ona s Osmanskim Carstvom, što je općenito učinilo veći dio regije podložnim upadima i stoga visoko militariziranim područjem. To znači da bez obzira to koji je od dva entiteta navodno tamo vladao, ljudi s obje strane su putovali, trgovali, se organizirali, pa čak i vjenčavali s ljudima s druge strane. Jesu li ljudi tada uopće razumijeli ti prostori kao različiti entiteti? Ili su samo vidjeli Sutla za ono

što zapravo je: mala udubina u zemlji, jedva vidljiva, što apsolutno ne remeti kontinuum krajolika, arhitekture, navika i tradicija koje, s jedne strane, su spadale pod jednom, a s druge pod drugom granom iste obitelji? Na kraju 19-og stoljeća, majka najpoznatijeg na svijetu zagorca otišla je s druge strane "Sotle", kad se udala za muškarac iz Kumrovca: čin koji nije predstavljao ništa neobično, već jednostavnu životnu okolnost koja se u tom specifičnom dijelu svijeta odvijala stoljećima, ako ne i više. Više od tri stoljeća ranije, seljačke bune nije mogla zaustaviti malena Sutla, kada su se kmetovi s obje strane Sutle u nekom trenutku digli protiv Franje Tahya i njegove opresivne vladavine, jer im, vrlo jednostavno, je bilo dosta. Ja bih mogao nastaviti, ali koncept je isti: ako gledamo natrag u povijesti, razumijemo ne samo da su zajednice s obje strane Sutle povijesno usko povezane, već i da su te odnose nešto što prethodi modernom shvaćanju hrvatskog ili slovenskog identiteta - što su oboje posljedice nacionalističkih pokreta u 18. stoljeću: evo nas! Natrag na Mihanovića i Lijepu Našu -. To znači da ono što se dogodilo poslije '91. je, iako su Hrvatska i Slovenija uvijek bile

u prilično dobrim odnosima otkad su obje zemlje postale neovisne, zapravo najniža točka u odnosima između slovenačke i hrvatske

zajednice u Sutli: Po prvi put u tko zna koliko stoljeća (možda povjesničari: ja sam slab na ono što se događalo prije 1900.), ljudi su morali prijeći "tvrdu", vanjsku granicu da bi došli na drugu stranu katastarske karte više je što posjedovao, već i koja zastava treba gdje ići (proces koji je doveo i još uvijek vodi do sporova između dviju republika) i moj mali pješački most,

navodno, je dobio zatvorenu rampu s obje strane i videonadzor. I evo moji mostovi iz izleta ponovno postaju relevantni. Dok na mojem prvom, pješačkom mostu rampe su se digle samo jednom godišnje u slučaju te proslave o kojoj sam govorio, nešto gore pogodilo je cijelo područje: na moje veliko razočaranje (jer nisam mogao znati), ispostavilo se da je između 2015. i 2022. nova, "tvrda" granica na Sutli zapravo napustila područje imaginarnu liniju koju su iscrtale vlade i postala stvarni, fizički objekt: na vrhuncu

migracijske krize u kojem je, područje Sutle postalo tranzitna točka, slovenska vlada je postavila ograde i - pogodili ste! - istu bodiljkavu žicu koju još uvijek možete pronaći na mom mostu većim dijelom granice na Sutli, navodno kako bi se "bolje usmjerio protok migranata kroz namjenske prolaze". Što nas konačno dovodi do razloga zašto me zaustavila policija: jer su trebali provjeriti jesam li migrant koji pokušava ilegalno prijeći granicu

koja je još uvijek tvrda onima koji nisu građani EU-a.

Sada, neću ulaziti u svoje nedoumice zašto bi migrant odlučio prijeći baš tamo gdje ima bodiljkavu žicu kada postoji otvoreni, iako pod videonadzorom, pješački most možda tristo metara dalje ili, u najgorem slučaju, mogao bi jednostavno prijeći most vodom (Sutla je, na mnogim mjestima, duboka možda 20-30 cm), a ću samo reći da, srećom, se stvari polako poboljšavaju. 2022. godine novo, progresivnije vodstvo u

Sloveniji odlučilo je da su barijere s Hrvatskom donijele više štete nego koristi i uklonilo je ih, a 2023. godine Hrvatska se pridružila Schengenskom prostoru. Ali, kao uvijek, ima još prostora za poboljšanje: dok su rampe trenutno skinute na mostu prijateljstva Risvica-Kunšperk, pruga Savski Marof - Kumrovec stoji napuštena, njezini mostovi podijeljeni žicom. Koja je razlika između njih dvoje? Pješački most je priča o odnose između zajednica koje žive uz rijeku, a željeznički između Ljubljane i Zagreba.

danekov jukebox

top 6 - 7 pjesama iz zlatnog doba Skate-Kulture...
...za kad su ti se vrata zalupila pred nosom

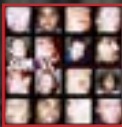
skeniraj i slušaj

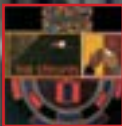
1. **Blink-182 - What's My Age Again?**

2. **The Offspring - The Kids Aren't Alright**

3. **Sum 41 - In Too Deep**

4. **The Strokes - Reptilia**

5. **Weezer - Undone (The Sweater Song)**

6. **Green Day - When I'll Come Around**

7. **Uzmi si skateboard i saznaj...**

Jeste li ikad imali osjećaj da ste gotovi u životu?

Ja uvijek, posebno kad mi život zalupi vrata pred nosom. Ovo, nažalost, ponavljajuće iskustvo u životu svakog čovjeka nas čini nostalgичnima za davno prošlim danima, kad smo bili mlađi, energičniji, i imali smo velike planove za budućnost. Za mene, to doba najbolje sažima era skate rocka/pop punka/shoegazea otprilike između kasnih 90-ih i ranih 2000-ih. Velika ironija: nikad nisam primjetio da baš one pjesme i oni izvođači su i tada imali iste sumnje i ista egzistencijalna pitanja - prema sebi, prema svijetu, prema vladi, prema tržištu rada, političkom sustavu etc. - koja imamo danas.

Stand-out Track: Blink-182 - What's My Age Again?

Sigurno među najpoznatijim pjesmama kalifornska grupa Blink-182 iz njihovog albuma iz 1999. "Enema of the State", "What's My Age Again?" ne samo da utjelovljuje duh godine u kojoj sam rođen, ali se također bavi vrlo važnom temom: "odrastanja" i nevoljkošću prilagođavanja svijetu koji i dalje razočarava. Sadrži i neospornu maksimu "nobody likes you when you're 23" ("nitko te ne voli kad imaš 23 godine": doslovno naprokletija dob koja postoji, ali to je priča za neki drugi dan). Najbolji dio? Ti osjećaji, prema samim umjetnicima, preneseni su u obliku velike šale, što je posebno očito ako pogledate videoisječak. Ali hej, možda je ironija doista najbolji, ne samodestruktivan način izražavanja određenih emocija.

Making a door less open

*“If truth lies between two extremes then I must say
I have not once been truthful”*

Even when at the other end of the rope, I am not able to fully distrust a man who faithfully believes in a cause, no matter how repulsive to me. There aren't many of those; men, I mean. At least not in a world rewarding looters of abstractions, employed in the art of reselling words manufactured in foreign lands. But mantras are mantras, no matter who repeats them.

The distaste for the lukewarm soul is the innate tendency I believe to be the difference between a trendy act of countercurrence, a helpless protest against the masses and a self-inflicted, self-sufficient closed door. It often comes as a surprise that I am not the least compelled by anyone but myself; while to me it's often surprising how tangled in each other's businesses most people seem to be. However, the tyranny of the majority will always offer its victims more closed doors than open ones. As for me, it's a dismay mostly of my own making; as all solitudes are. It all boils down to the conviction that a closed door is more valuable than a half-open one. As a child my mother always told me to be more careful of the people I kept around than the people I left behind. I grew up to understand her. Doors less open and doors less closed: there are intrinsic threats in the tepid decisions we make. A decision is the formal annulment of countless possible realities. This is what scares people the most; not the wrong decision, but the road not travelled. Still, the cost of authenticity is a pyromaniac rampage of burnt bridges. It does not take obsession or talent to be exceptional; what it truly takes is just bold, unfiltered, wild courage. No half-open or half-closed doors can make a man. If men are the sum of decisions, good and bad, no bravado will ever mould a man as anything different than a small fish unable to resist the tide.

“I tried to learn the art of making doors less open, I truly did. In the process I found out that the fire of the bridges I burn can light up the path, the wood feed a campfire. There are doors to close, bridges to burn, ties to cut. And if there is no shame in endings, there should be no fear in beginnings”

Angie T.

Certain Uncertains

Alexander Downing

"The map of the world is something so familiar to the modern man that its novelty is chronically overlooked by those who look upon it"

After all, one of the staples of any modern classroom is the globe. It is hard to imagine a world in which our world still remains uncharted, or yet the effect of what is now considered rudimentary knowledge being occluded to us. However, for a long-time these comfortable ideas of geography were yet to be discovered and in their place was wonder, superstition and fear.

All those aforementioned traits seem to be in scarce supply in the current climate we inhabit, but there is one I want to touch on explicitly. That subject would be the loss of fear, and therefore the loss of bravery. Discovering the world required many people to make many choices, almost all in the face of unfathomable adversity. The Romans believed the English channel to be the edge of the world itself, yet they still crossed it. Today, for most of us, no such decision quite has consequences like that. All paths have been trodden, paved and fitted with guardrails. When at the cusp of choosing a new beginning, we are awarded the modern luxury of being able to see all the way down to its end.

If the old truism that "there can be no courage without fear" is in fact true, then perhaps it is no wonder as to why we find ourselves in this predicament. The death of the unknown has been a pyrrhic victory where bravery and courage was also inadvertently dealt a mortal wound. The spirit of the pathfinder has gone with it and it feels as if all of us are doomed to wander the same chartered streets with full knowledge on all that is and all that will happen. I am not mistaken in that I also wander aimlessly and it is a luxury not to be ashamed of. Yet, as I grow older I discover that every new door I open is a glass one and I am never truly surprised by what is behind it. I would never disavow a chance to learn, but perhaps knowledge's victory over the unknown has left us rather ironically in a void.

"The chartering of the world is an achievement that logistically still feels titanic, and I would not dare understate the benefits it has given us. Yet, total knowledge harms prospective knowledge. Perhaps there are certain uncertain that are needed to satiate the human spirit"

Svježe Mlijeko

Marco Jakovljević

Jutro je mirisalo na svježe mlijeko. Budilica je prekinula nemiran san koji je trajao i predugo. Ipak, sinoć nije zaspao loše niti s poteškoćama, niti je legao nakon što je jeo. Nije bilo smisla postavljati si pitanja, jer ionako već dugo nije spavao dobro. Djelomično je to bilo zbog snova koje je imao. Često su bili zamršeni, nasilni, zastrašujući ili čudni. Uvijek je bilo tako i oduvijek je o tome govorio. "Jednog dana napisat ću knjigu o tome," znao je govoriti.

Primjerice, jedne noći, u vrijeme gimnazije, sanjao je da je iznad oblaka i da vidi golemu Gospu kako kleči okrenuta mu leđima. Pokraj nje bio je sat, ogroman sat koji je lebdio na nebu onoga što je izgledalo kao raj. Hladan glas mu je govorio: "Vrijeme istječe!" i nje ga je obuzimao neizreciv strah, koji se pojačavao kad bi, po isteku vremena, Gospa počela okretati prema njemu. Prije nego što bi uspio vidje-

ti njezino lice, sve bi počelo ispočetka i on bi počeo plakati, moleći da sve to završi. Zatim se probudio sav u znoju i smrtno preplašen.

Drugi put sanjao je da je u napuštenom parku uz more, u suton, pokraj djevojke s vrlo dugom crnom kosom. Ona mu je pružala ruku i govorila: "Pusti da te povedem, vjeruj mi", i zajedno su krenuli prema svjetlosti sunca. Taj put buđenje je bilo znatno mirnije.

Dok je gledao u strop, slike sna koji je upravo završio prolazile su mu kroz glavu. Vidio je sebe kako više na oca. Otac mu govori da ga sluša i da se smiri, on mu prilazi licu, gotovo ga dodirujući, i bijesno mu govori da šuti, da ga boli briga za njegove riječi, da ako kaže još jednu riječ – požalit će. Otac ne popušta, smije mu se u lice govoreći da on ne može ništa učiniti. U tom trenutku on... Ništa više, ništa se ne događa. Probudio se i tu je sve završilo.

Koliko je godina prošlo otkako je sa juga došao u Grad? Htio je postati pisac ili novinar. Ukratko, htio je studirati. Njegov otac Tomo rekao mu je: "Već si izgubija dovoljno vremena sa onom gimnazijom, ıćeš gore kod rođaka Marina radit." On je doista otišao i radio s Marinom. Potajno se, međutim, upisao na fakultet i diplomirao komparativnu književnost, uz pomoć i savezničku šutnju Marina, koji je godinama ranije bio otišao u Grad upravo da pobjegne od obiteljskog pritiska. Proveo je pet godina polažući ispite u tajnosti, učeći noću i spavajući samo nekoliko sati. Zatim je - igrom slučaja, odmah po diplomi - stigao oštar poziv odozdo, iz Sela, od oca: bilo je vrijeme da se oženi.

U susjednom zaselku bila je djevojka, zvala se Mirjana, kći Dinka, bivši kolega njegova oca. Poznavali su se, da, i čak su si se sviđjeli, toliko da s njom je, godinama prije, jedne ljetne večeri, vodio ljubav usred makije dalmatinske Zagore. Zatim su se, kako to već ide u kliše-jima ljetnih priča, izgubili iz vida, čemu je pridonio i njegov odlazak u Grad. Glasine kruže i njihova

avantura postala je općepoznata u Selu. Tomo je strpljivo čekao, zureći mamuran u prazno po nekoliko sati dnevno u hladu smokava u dvorištu kuće, zatim je jednog dana ustao i otišao razgovarati s Dinkom. “Nek se dica sritnu,” rekao je.

I tako su se njih dvoje ponovno vidjeli. Pri njihovom prvom susretu nakon one ljetne večeri, čim su se ugledali, sramežljivo su se nasmiješili, zatim su se, dok su njihovi roditelji pili i jeli mezu koju je pripremila Ankica, njegova majka, kao poneseni nekom posebnom silom, držeći se za ruke, zaputili niz seoski put uz Tominu i susjeda Petka zemlju i razgovarali ne zaustavljajući se. Razgovarali su o svemu, o snovima, o teškom zraku, o Bogu, o ljubavi. Otkrili su da i nisu toliko različiti. On je također otkrio da mu se sviđa njezin sladak i elegantan glas, koji nije imao prejak naglasak, baš kao što su mu se sviđale njezina mladenačka figura, njezina valovita kosa i osmijeh. Ona je otkrila da voli njegovu ljubaznost i zrelost, ali više od svega očarao ju je njegov pogled koji je kao da putuje dalje od brda, dalje od šuma i nikada se ne zaus-

tavlja.

Ponovno su vodili ljubav u makiji. Vjenčanje je bilo skromno, bez previše buke, bez kiča poput povorki rodbine sa zastavama kroz selo, bez zvuka truba i bez pucnjeva. Tomo je, na kraju ceremonije, tijekom koje je bio ostao ozbiljan, naposljetku se opustio, prišao sinu i rekao mu: “Sad si, konačno, čovik. Spreman si izgraditi svoj život.”

I doista je on izgradio život zajedno s Mirjanom. Uspjeli su otići iz Sela, jer je on, u svakom slučaju, već imao posao u Gradu, iako ne isti kao prije. Marin je emigrirao u Njemačku i poslao ga jednom svom prijatelju, Flokiju, koji je imao niz trgovina u Gradu.

Floki je bio simpatičan tip iz Hercegovine koji je došao u Grad neposredno prije rata, kada je, u punoj ekonomskoj liberalizaciji i unatoč burnim okolnostima, otvorio uspješan lanac supermarketa. Osim za mali problemčić sa nekim opskurnim likovima iz jednog od predgrađa Grada, vlasnicima nekoliko pekara, problemčić koji ga je koštao nekoliko metaka ispaljenih u izloge više njegovih trgovina, Flo-

ki je bio dobar tip i ponudio mu je posao bez previše filozofije.

“Možeš početi kad god hoćeš, čak i sad. Rođak od Marina je kao da je moj rođak,” rekao mu je Floki tog dana kad je počeo raditi.

Zavolio ga je odmah, zbog one arhaične dinarske potrebe da se sklapaju bratstva na temelju učinjenih i dugovanih usluga. Nije se znalo što je Marin učinio da zadobije Flokijevo prijateljstvo, i dokle god je to koristilo i ostatku obitelji, uključujući i mladog mladoženju, nije bilo potrebe postavljati previše pitanja.

Ipak, nije uspio pronaći ništa bolje. U školi nije mogao ići raditi, nije imao dovoljno poznanstava da bi mogao raditi u novinama ili u časopisu, sveučilišna karijera ga nije zanimala i nije imao vremena za pisanje. S Mirjanom si je, unatoč tome, uspio stvoriti ugodan mali kutak sreće u sivilu Grada. Živjeli su miran život, bez pravih poteškoća, voleći se i ne stvarajući si probleme. Sa svojim plaćama uspijevali su plaćati pristojan stan i priuštiti si poneki mali hir, taman toliko da mogu reći da su prilično

zadovoljni. Ljeti su silazili u Selo i nalazili i vremena da unajme kuću za odmor na moru.

Sve je to završilo kada je došao dan kada, sasvim banalno, kao u filmu, ona nije primijetila da joj kasni. Tada više nije bio dovoljan dvosobni stan, ali ni dva poslića koja su imali, pa je on morao moliti na sve strane i tražiti prekovremene ili neke posliće bezveze kako bi se mogao unaprijed pripremiti za dolazak djeteta i, možda, staviti nešto novca sa strane za veći stan.

“Zašto nisi pitao mene?” rekao mu je Floki. “Baš mi treba netko tko bi radio pola dana vikendom u drugoj trgovini!”

Eto ga sada, dakle, pospan i iznerviran, čeka da dođe kolegica da otvori trgovinu.

Ena je stigla ubrzo nakon toga,

ljubazno mu se nasmiješivši. Bila je djevojka malo mlađa i malo niža od njega. Smeđa kosa nije joj prelazila ramena. Upoznali su se prije nekoliko dana, kada je došao u trgovinu da mu objasne zadatke koje treba obavljati. On je odmah pomislio da je simpatična i da će mu biti ugodno raditi tamo.

Čim su ušli, skinuli su jakne, upalili svjetla, prozračili prostor, otvorili vrata, uključili blagajne i računala, pa su zatim čekali. No bila je nedjelja i mušterije u to vrijeme nisu dolazile, jer je bila misa. U trgovini je vladao neugodan muk, prekinut jedino tipkanjem po tipkovnici. Kolegica je pisala e-mail klijentima. Čim je završila s pisanjem, pogledala je ravno ispred sebe, uzdahnula i zatim ga naglo pogledala.

“Ti se zoveš Jadran, jel’?”

“Tako je.”

“Zanimljivo ime.”

“Kad ćaća nije ti dobro u glavu ne možeš puno očekivati...”

“Ne slažem se. Kažem ti - zanimljivo ti je ime. Zašto baš Jadran?”

“Otac mi nikad nije vidio more.”

“Zar nisi iz Dalmacije?”

“Jesam, ali iz Zagore. Iz našeg sela možeš vidjeti samo brda i planine. Moraš se voziti skoro sat vremena da bi stigao do prve plaže.”

“A šta da ja kažem onda? Meni trebaju dva sata najmanje samo da iz daljine vidim more. Međutim, lijepo ti je ime, stvarno. Ima nešto slatko u njemu.”

Vidjevši da se Jadranu ne da govoriti o svom imenu, naglo je promijenila temu razgovora.

“Znaš li šefa već dugo?”

“Tek nekih par godina, otkad rad-

im u onoj drugoj trgovini. On ti je kao najbolji prijatelj mog rođaka” – rekao je, olakšan kolegičinom inicijativom.

“Aha. O kojoj trgovini govoriš, o onoj u centru?”

“Tako je...”

Kad je ona tiho kimnula, on je nastavio.

“Ona je, međutim, ista kao i ova, ali su mušterije, valjda jer su iz centra, puno neprijatniji” – rekao je, nadajući se da će je nasmijati. Uspjelo je. “Nemoj misliti da je ovdje drukčije.”

“Misliš?”

“Da, pa, manje ljudi, ali gotovo svi stariji i jako naporni, znaš kako je...”

U tom se trenutku dogodilo malo čudo banalnosti. Tijekom jednog pospanog i dosadnog nedjeljnog

jutra, unutar trgovine kao i mnogih drugih, otvorene zbog pohlepe vlasnika, dvoje kolega pronašli su način da provedu vrijeme, da se nasmiju: ogovarajući mušterije. U onome što se pretvorilo u improvizirani kabaret, njih dvoje, ona sjedeći, a on stojeći, oponašali su razne likove s kojima su se susretali tijekom svoje kratke, ali očito intenzivne karijere. Uvijek se tako događalo – to je bio najlakši način da se stvori neka vrsta savezništva na poslu, u školi ili na fakultetu. Rugati se, izrugivati ljudima koji nisu ni slutili da su, bez obzira na svoje vrline ili mane, savršena meta za one koji im se smiješe iza pulta. Nastavljali su, smijali se, sabirali se čim bi netko ušao, poput osnovnoškolaca kad učiteljica uđe u razred, a zatim bi, nakon kratke stanke, ponovno počinjali.

Tako su nastavili sve do vremena zatvaranja, oko podneva, kada su se pozdravili osmijehom koji je bio ostatak smijeha od malo prije, ali i s blagom ravnodušnošću.

“Kako je bilo? Je li došlo puno ljudi?” – pitala je Mirjana.

“Ne, ne, uopće ne. Netko je ušao, ali sve je bilo mirno. Malo smo razgovarali...”

“Tko je tvoj kolega?”

“Kolegica. Ma, ne znam... radi tamo već neko vrijeme. Ne bih znao što drugo reći o njoj, ne znam puno...”

On se nagnuo prema njezinu trbuhu i nježno je poljubio. Ona se nasmiješila i pomilovala ga po kosi. “Nedostajao si mi.”

“I ti meni.”

Počeli su se polako ljubiti.

(... nastavi u sljedećem izdanju)

Horoskop.exe

Disconnetti | Kad | Server | Trasferimenti | Cerca | File Condivisi

Nome: OpenOffice
Cerca con caratteri Unicode
Tipo: Programma | Metodo di Ricerca: Globale (Server)
Inizia | Altro | Azzera | Annulla

Risultati Ricerca

- Suse (304)
- Linux (300)
- Ubuntu (138)
- OpenOffice (162)

Ovan (21. ožujka – 19. travnja)
Tvoja crush hoće te konačno pitati za tvoje MSN korisničko ime. Razgovarat ćete cijelu noć slušajući Blink 182; međusobno ćete poslati (L) točno u 03:15 i ići ćete spavati, čekajući da se vidite sutra u školi.

Bik (20. travnja – 20. svibnja)
Majka će ti pokloniti novi MP3 player! Konačno ćeš moći slušati novi album od Avril Lavigne.

Blizanci (21. svibnja – 20. lipnja)
Konačno ti i dečki ćete pronaći bubnjara za vaš pop-punk sastav (i zna većinu pjesme od Sum41-a).

Rak (21. lipnja – 22. srpnja)
Konačno ćeš pobijediti Razora u Need for Speed Most Wanted.

Lav (23. srpnja – 22. kolovoza)
Ponestaje ti SMS-ova: Pazil! Znaš da su skupi izvan plana.

Horoskop.exe

?

Dobar dan svima! Napokon naš astrolog se vratio iz Neuma i konačno je mogao pisati ovomjesečni horoskop. Međutim, dok je bio u Neumu doživio je nesreću i imao TEŽAK gubitak pamćenja, tako da je sad zapeo u ranim 2000-ima: ne zna, naprimjer, da su poslije PlayStation 2 izašli još TRI PlayStation, i nije htio prihvatiti da sad ljudi mogu slušati glazbu online i da nitko više ne kupuje CD-e. Zato, ovaj mjesec bi se horoskop mogao odnositi na stvari koje više nisu aktualne.

Yes | No

ssaggi IRC Statistiche Opzioni Strumenti Aiuto

Nome File

Djeвица (23. kolovoza – 22. rujna)
Pazi! Razbit ćeš svoj Motorola Razr na šarkama ako ga nastaviš otvarati s toliko sile.

Vaga (23. rujna – 22. listopada)
Postoje li uopće vanzemaljci u GTA San Andreas? Vidio sam taj video na YouTubeu ali ne mogu ih pronaći nigdje.

Skorpion (23. listopada – 21. studenoga)
Idi ćeš u novi outlet u Vrankovcu s prijateljima/prijateljicama: Iako će u outletu biti puno ljudi kao uvijek, uspijet ćeš si kupiti nove Vans tenisice bez previše čekanja.

Strijelac (22. studenoga – 21. prosinca)
Edward Cullen iz Sumraka stvarno je zgodan!!!!!! Ja bih mogla pisati neki fanfiction o njemu

Jarac (22. prosinca – 19. siječnja)
Izvesti ćeš svoj prvi kickflip u skatoparku dok te Tomo iz 8. razreda gleda: Zasluzit ćeš njegovo poštovanje, a time i poštovanje svih ostalih. Odjednom si najkul trinaestogodišnjak u cijeloj krapinsko-zagorskoj županiji.

Vodenjak (20. siječnja – 18. veljače)
Očekujte izdaju od onih koji su vam najbliži: možda onaj tko vam je ukrao Pokémon karte dok ste bili u WC-u nije vaš neprijatelj

Ribe (19. veljače – 20. ožujka)
Teško će ti biti odlučiti koja je najbolja Winxica: Tecna ili Flora? (Stela je automatski pogrešan odgovor)

Chiedi tutti i risultati delle ricer

Utenti: 24.8 M (24.6 K) | File: 3.2 G (4.4 M) | Up: 25.0 (0.2) | Down: 0.0 (0.5) | eD2K: Connesso | Kad: Connesso

Naravno, ljudi, ovo je satira i nije profesionalni astrološki savjet...
 (Rekli su mi iz cenzure da moram to pismeno precizirati)

